

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmae Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De peccato carnis in personis religiosis, cuius magnitudo peccati sex
modis probatur. Cap. IX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

scientia brutorum viso delectabili tam citò accenditur, & non habet in potestate sua vt eam temperet vel extinguat. Sic fornicator vult appetitum suum implere quantumcumque malū inde sibi accidere debeat. ¶ Ad secundū nota, quòd si diuites huius seculi tantum amant munditiam in eis qui sibi seruiunt cibum præparado, quid ille de quo legitur in Cant. Qui pascitur inter lilia: id est, puritate delectatur? Aug. Melius est spiritualia penitus omitti, quàm impurè tractari, vel tangi. In ecclesiasticis officiiis dominus non frequentiam ministrorum, sed deuotionem probat animorum. Ad tertium pertinet quod legitur in Malac. 3. cap. Labia sacerdotis custodiunt scientiam, & legem requirunt ex ore eius: quia angelus domini exercituum est: plus est etiam quàm angelus, quantum ad dignitatem sacerdotale, quam non credimus angelis esse concessam. Non enim si proferret angelus verba illa, Hoc est corpus meū: Hic est sanguis meus: fieret transubstantiatio: quia nõ habet ordinem qui ad hoc exigitur. Nec angelis legimus dictum esse, Quorum remisistis peccata remissa sunt: vt legitur discipulis dictum Ioan. pen. Hoc tamen verbum sanè intelligendum est. ¶ Est etiam vt Deus. Vnde super illud Matt. 16. Vos autem quem me esse dicitis: dicit glo. interli. vos ab aliis discreti non homines, sed dii. Et in Leuit. Diis non detrahes: & principi populi tui non maledices. Et quale est hoc, quod ille amat vt porcus qui est vt Deus.

De peccato carnis in personis religiosis, cuius magnitudo peccati sex modis probatur. CAP. IX.

Consequenter ostendendum est quomodo aggrauetur peccatum carnis in religiosis personis. Et primo ostendemus hoc generaliter in quibuscunque religiosis personis. deinde specialiter in sanctimonialibus. Et nota quòd septem circumstantiæ aggrauantes peccatum clericorum qui sunt in sacris ordinibus constituti, possunt similiter ad peccata religiosarum personarum referri. Sed causâ breuitatis de hoc ad præsens dimittimus. ¶ Sex autem sunt per quæ ostēdi potest quomodo aggrauetur hoc peccatum in religiosis. ¶ Primū est hoc, quòd Moyses narrat Gen. 6. tāquā causam diluuij: Cū cœpissent, inquit, homines multiplicari super terram, & filios procreassent: videntes filij Dei filias hominum quòd essent pulchræ, acceperunt vxores sibi ex omnibus quas elegerant. Si enim displicuit tantum Deo quòd filij Dei filias hominum in vxores acceperunt, quantum credendum est displicere Deo cū filij Dei cum filiabus hominum fornicantur? ¶ Secundum est, quòd cœtus religiosorum nobilior

paris

pars est in corpore Christi, scilicet ecclesia: unde per faciem in-
 telligitur, & ideo sponso Ecclesie maximè displicet macula in
 eis: unde ipse dicit in Can. sponsæ: Ostende mihi faciem tuam.
 Qui magnam alicui vult facere contumeliam, maculat ei faciẽ.
 Unde Iudai in faciem Christi expuerunt, vt contumelia maior
 esset. Sic Christo cõtumeliam magnam faciunt, qui faciẽ spon-
 sæ, pro qua abluenda faciẽ propriam sputis Iuda:orũ expoluit,
 maculant vel in se vel in aliis. ¶ Tertium est hoc, q̃ peccatum
 carnis in religiosis apostasia est. Si enim qui habitum religionis
 deserit, apostata iudicatur: cum castitas magis substantialis sit
 religioni quàm habitus qui castitatem deserit, apostata est. Un-
 de de tali verum est, quod legitur Prover. 6. Homo apostata vir
 inutilis. Nec quantũ ad Deum utilis est: quicquid enim facit in
 claustrò, nõ valet ei ad meritũ vitæ æternæ. Et quo ad homines
 inutilis est, cum eis sit scandalo & derisioni. ¶ Quartum est hoc,
 q̃ diabolus ita studet & laborat vt religiosos faciat cadere, præ-
 cipuè in peccatum carnis. Unde Eccle. 13. Venatio leonis onager
 in cremo. Leo est diabolus, cuius venatio est monachus in ere-
 mo claustris. Diabolus est quasi leuator. cibos inuisitatos quarès.
 Unde Habacuc 3. Incrassata est pars eius, & cibus eius electus.
 ¶ Quantũ placeat diabolo peccatum carnis in religiosis, potest
 ostendi ex hoc, quod legitur in diabolo Gregor. quòd Andreas
 Fundanæ ciuitatis episcopus, cũ vitam virtutibus multis plenã
 duceret & continentẽ, quandam monialem quã secũ prius ha-
 buerat, noluit ab episcopi sui cura repellere, certus de sui & eius
 continẽtia. Sed hostis eius cœpit speciem oculis eius imprime-
 re, aditum tentationis exquirès. Quadam verò die Iudæus qui-
 dam de Campania Appiam tendès, cum iam esset nox, nesciens
 quò declinaret, iuxta Apollinis templum se contulit. Nocte ve-
 rò media dum præ timore vigilaret, vidit malignorum spiritũ
 turbam in ecclesiam aduenire, quorum princeps discutere cœ-
 pit quid egissent. Et post multum venit vnus qui in Andree ani-
 mum per speciem sanctimonialis quãdam tentationem carnis cõ-
 mouisse aperuit. Cũ verò malignus spiritus qui præerat in-
 hians audiret, adiunxit, q̃ ad hoc peruenit tentatio, vt die præ-
 terito in terga eiusdẽ sanctimonialis feminae alapã daret. Tũc
 blandè exhortatus est eũ, vt perficeret, quod cœperat, vt singu-
 larè palmã teneret. Tunc Iudæus accedens ad episcopũ, dilige-
 ter ab eo, licet hoc celare vellet, extorsit. Quẽ episcopus ad fidẽ
 monuit, & baptizauit. Ad idẽ facit quod legitur in Viris patrũ,
 quòd dicebat quidam Thebasus senex, q̃ filius fuisset sacerdotis

idolorum. Et cum quadam die videret patrem suum in templo sacrificantem idolis, vidit & sathanam cum malitia sua astatem. Quae cum singuli daemones adorarent, retulerunt facta nequitiae suae. vnus ait, Per xxx. dies homines vnus provinciae plurimos occidit. Alius dixit, per xxx. dies plurimos se submersisse in mari. Alius se per decem dies interfuisse nuptiis, & sponsum & sponsam occidisse, & multam effusionem sanguinis incitasse. Hoc audito omnes sathan flagellari iussit. Tandem vnus ait, per xl. annos incitasse se quendam monachum in eremo ad peccandum, & vix illa nocte copulasse eum fornicari. Tunc surgens & osculans eum imposuit ei coronam quam habebat, dicens quid maximum fecisse. ¶ Quintum est hoc, quod dominus legitur ita graueri puniuisse peccata illa quae in claustris sunt commissa. Primum claustrum fuit in caelo, in quo ipse Deus abbas fuit: in quo quidam conspirationem fecerunt, & absque spe veniae damnati sunt. Secundum claustrum fuit in terrestri paradiso, in quo qui inobedientes fuerunt, de paradiso expulsi & morti cum tota successione sua damnati sunt. Tertium claustrum fuit in principio Ecclesiae, in quo Petrus fuit abbas, in quo qui proprietarij esse voluerunt, morte subitanea perierunt. Causa autem quare peccatum in claustro commissum adeo Deo displiceat, potest esse duplex. Vna tangitur Esaiae 26. vbi sic legitur: In terra sanctorum iniqua gessit, & non videbit gloriam Dei. Multum displicet Deo quod diaboli filius locum occupet, in quo deberet esse vir sanctus. Secunda causa est: quia claustrales debent esse serui Domini, proprie proprii. vnde valde magnam contumeliam reputat sibi hoc Deus, quum a talibus se contemni videt. ¶ Sextum est hoc, quod vita claustralis est angelica vita. Imitari enim debet angelicam vitam in puritate per castitatem. In carne enim praeter carnem viuere, non humanae est naturae, sed virtus angelicae. Et in charitatis seruire vsque ad omnium communionem. Et in persecutione obedientiae: vt sicut in caelo, sic ibi voluntas Dei perfecte fiat. Claustralis ergo angelus est. Ergo vel malus vel bonus. Si malus est, diabolus est vel daemon. Nihil enim aliud est malus angelus, quam diabolus. Et sic claustrales luxuriosi sunt daemones incubi. Hier. Professis Christianae religionis militiam, nihil est medium inter angelos & daemones. Aut enim erunt angelis aequales, aut demonibus non impares. ¶ In claustralibus videtur hoc peccatum maximum esse & indecens: quia spiritualissimi deberent esse. Et hoc peccatum praeter ceteris carnales eos reddit. Efficitur enim in hoc peccato homo totus caro. Macula enim intolerabilis est in oculo, quae parum grauet in alio membro. Viri enim contempla-

tium

tiui sunt vt oculus.

¶ *De peccato carnis in Monialibus.*

SEQUITUR de peccato carnis in sanctimonialibus. Quod adeo graue est, quod non est sola fornicatio, imò est ibi adulterium, & incestus, & stuprum, & quali peccatum contra naturam. Adulteriũ est ibi, quũ sit accessio ad spõsam Christi. ¶ Et valde est graue genus adulterij, si attẽdatur, q̃ despõsata sit Altissimo quanto enim nobilior est cui desponsata est, tãto maior est cõtumelia. Ipsi enim est desponsata, cui angeli deseruiũt. Attẽdere etiam debet qui eam sollicitat, q̃ sponsa est dñi sui. Vnde cum peccato adulterij, erit ibi crimen proditiõis. Hoc autem attendebat Ioseph. qui dominæ suæ dicẽri sibi, Dormi mecum: dixit Genesi. 39. Quomodo possum facere hoc malum, & peccare in dominum meum? Attendere etiam debet, q̃ sponsa ista est adeo dilecta à dño suo, q̃ inclusit eam. Oblita est populum suum & domum patris sui, vnde concupiuit rex decorẽ eius. Iuxta verbum Psal. Ad hoc adulteriũ specialiter potest referri, quod legitur Prou. 6. Zelus & furor viri non parceret in die vindictæ. Stuprũ etiam, id est illicita defloratio virginis, frequẽter est ibi. Incestus etiam & valde graue genus incestus: quia cum vxore patris. Vnde ad hoc potest referri quod legitur 1. ad Cor. 5. Auditur inter vos fornicatio, & talis fornicatio qualis nec inter gentes, ita vt vxorem patris sui aliquis habeat. Ad idem potest referri quod legitur Genes. pen. Ruben effusus es sicut aqua: nõ crescas, quoniam ascendisti cubile patris tui, & maculasti stratum eius. Est etiam quodammodo ibi vitium contra naturam, quum fornicatur cum mortua, & iam sudario inuoluta. Religiosæ personæ quæ perfectè ordinem suum seruant, continuè sudarium suum ferunt. quia in habitu suo sepeliuntur.

De his que dant occasionem peccato Luxurie. PARS III.

Que habet septem capitula.

De incitamentis Luxurie. Et primò de otio, & indiscreta sumptione cibi & potus. CAP. I.

DICTO de his quæ faciunt ad detestationem Luxuriæ, & de speciebus eius, dicendum est de his quæ præstant occasionẽ huic peccato. Quæ sunt octo scilicet otium, indiscreta sumptio cibi & potus, exortatio vetularum vel aliarum personarum quæ consiliatrices sunt turpitudinis, & prauum exemplum, aspectus mulierum, colloquium, auditus, cantilenarum amatoriarum, vel instrumentorum musicorum, & turpiloquiorum, & tactus.

¶ Quod otium det occasionem huic peccato, patet ex scriptis